

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/43/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8417010523
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8417010523.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Evy Pirkovskej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.01.2019 v Prešove takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. poriadku na podklade odvolania prokurátora z r u š u j e v rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/93/2017 zo dňa 26.04.2018 výrok o treste u obžalovaných A. L. a F. L..

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku obžalovaným

1/ A. L., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom R. pod V. č. XX, okres F.,

2/ F. L., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom R. pod V. č. XX, okres F.

u k l a d á

obž. A. L.

Podľa § 211 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. 1/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona ho na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia obž. F. L.

Podľa § 211 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. 1/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona ju na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/93/2017 zo dňa 26.04.2018 boli obžalovaní A. L. a F. L. uznaní vinnými z prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

-ako zákonití rodičia maloletej A. L., nar. XX.XX.XXXX, žiačky Y. základnej školy F., si voči nej zanedbávali svoje zákonné povinnosti rodičov tým, že maloletej A. L., nar. XX.XX.XXXX, počas školského roka 2016/2017 v dobe od 02.09.2016 do 30.06.2017 umožnili bezdôvodne a bez ospravedlnenia vymeškať 232 vyučovacích hodín, pričom napriek viacerým upozorneniam školy k náprave nedošlo a o výchovu a zabezpečenie dochádzky svojej dcéry do školy sa nestarali,

za čo bol obž. A. L. a obž. F. L. uložený, obom samostatne, podľa § 211 ods. 3 Tr. zákona, § 36 písm. 1/ Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona § 54 Tr. zákona trest povinnej práce vo výmere 250 (dvesto päťdesiat) hodín.

Proti uvedenému rozsudku po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal intervenujúci prokurátor odvolanie čo do výroku o treste v neprospech oboch obžalovaných, ktoré písomne odôvodnil. V jeho dôvodoch po rekapitulácii výroku o vine a treste odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že s rozhodnutím Okresného súdu Kežmarok o uznaní viny oboch obžalovaných pre prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona je možné vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania a vyhlásenia oboch obžalovaných na hlavnom pojednávaní, ktorými uznali svoju vinu, v plnom rozsahu súhlasiť. Nie je však možné súhlasiť s rozhodnutím Okresného súdu Kežmarok o uložení vyššie uvedeného trestu, a to tak u obžalovaného A. L., ako aj u obžalovanej F. L.. Pri ukladaní trestu súd správne poukázal na odsúdenie oboch obžalovaných A. L. a F. L. rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/77/2016 zo dňa 16.08.2016, právoplatným dňa 16.08.2016, ktorým boli uznaní vinnými z prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona, za čo im bol, každému samostatne, uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov. Zároveň súd správne zhodnotil, že obžalovaní skutok majúci charakter úmyselného trestného činu v tejto prejednávanej trestnej veci spáchali v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/77/2016 zo dňa 16.08.2016. Aj keď je poukázané na to, že táto okolnosť vytvára v zmysle § 49 ods. 2 Tr. zákona nutnosť uloženia nepodmieneného trestu odňatia slobody, vzhľadom na rodinné pomery obžalovaných, zistené skutkové okolnosti a splnenie podmienok uvedených v § 54 Tr. zákona súd trest povinnej práce vo výmere 250 hodín pre oboch obžalovaných vyhodnotil ako najvhodnejší prostriedok na zabezpečenie nápravy obžalovaných a zároveň za primeranú formu trestného postihu zodpovedajúcu charakteru a rozsahu trestnej činnosti obžalovaných. S týmto záverom súdu nie je možné súhlasiť. Ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zákona vylučuje možnosť podmieneného odloženia výkonu trestu odňatia slobody v prípade, ak súd odsudzuje páchatela za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. V tomto prípade vzhľadom na odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/77/2016 zo dňa 16.08.2016 tak u obžalovaného A. L. ako aj u obžalovanej F. L. bolo jednoznačne preukázané, že prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, posúdeného ako úmyselný trestný čin, sa dopustili v dobe od 02.09.2016 do 30.06.2017, teda v čase plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia vyššie uvedeným rozsudkom, pričom je potrebné zdôrazniť, že išlo o odsúdenie za rovnakú trestnú činnosť, aká sa im kladie za vinu v tejto trestnej veci. Navyše u obžalovaného A. L. sú evidované ďalšie tri odsúdenia, a aj keď vo vzťahu k nim platí fikcia neodsúdenia, je potrebné na ne prihliadať pri hodnotení osoby obžalovaného, nakoľko nasvedčujú jeho sklonu k páchaniu trestnej činnosti. Je zrejmé, že postihy spočívajúce v uložení podmienených trestov odňatia slobody, resp. v jednom prípade v uložení trestu povinnej práce ho neodrádzajú od páchania ďalšej trestnej činnosti. Pre naplnenie účelu trestu, ktorý plní funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa má prejavovať prvok represie /zabránenie v trestnej činnosti/ a prvok individuálnej prevencie /výchovy k riadnemu životu/, a jednak aj voči ďalším občanom, vo vzťahu ku ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie /výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti/, uloženie trestu povinnej práce vo vzťahu k obom obžalovaným nemožno považovať za postačujúce. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je teda zrejmé, že Okresný súd Kežmarok pri ukladaní trestov obžalovanému A. L. a obžalovanej F. L. náležite nevyhodnotil a nezohľadnil okolnosti významné pre určenie primeraného druhu trestu za prejednanú trestnú činnosť. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T 93/2017 zo dňa 26.04.2018 čo do výroku o treste u obžalovaného A. L. a obžalovanej F. L. a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku, aby sám rozhodol o treste vo vzťahu k obom obžalovaným.

K odvolaniu okresného prokurátora predložili obaja obžalovaní prostredníctvom obhajcu písomné vyjadrenie. V jeho obsahu uvádzajú, že je pravdou, že ako zákonití rodičia mal. A. L., nar. XX.XX.XXXX, žiačky Špeciálnej základnej školy Kežmarok, voči nej zanedbávali svoje zákonné povinnosti rodičov tým, že mal. A. počas školského roka 2016/2017 v dobe od 02.09.2016 do 30.06.2017 umožnili bezdôvodne a bez ospravedlnenia vymeškať 232 vyučovacích hodín, pričom napriek viacerým upozorneniam školy k náprave nedošlo a o výchovu a zabezpečenie dochádzky svojej dcéry do školy sa nestarali. Uvedeného skutku sa dopustili napriek skutočnosti, že obaja boli rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp.zn. 7T/77/2016 zo dňa 16.08.2016, právoplatným toho istého dňa, uznaní vinnými z prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b) Tr. zákona, za čo im bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov. Na hlavnom pojednávaní dňa 26.04.2018 súdu predložili lekárske správy mal. A., z ktorých je zrejmé, že mal. A. má rozumové schopnosti zaostávajúce, v škole je pasívna, nespolupracuje, nevládze chodiť. Záver správy: PSMR, rozumové schopnosti aktuálne dosahujú stredné pásmo mentálnej retardácie, stagnujúci vývin, poruchy jemnej a hrubej motoriky, poruchy CNS, dieťa nedostatočne stimulované v znevýhodnenom soc. prostredí, matka simplexná, nedokáže saturovať potreby dieťaťa. Vzhľadom na skutočnosť, že ako rodičia sa starajú o 9 mal. detí, pričom A. je najstaršou z detí a obž. A. L. sa v rámci svojich schopností a možností v období od 02.09.2016 do 30.06.2017 snažil zabezpečiť materiálne potreby rodiny brigádnickými prácami mimo miesta trvalého bydliska, starostlivosť o domácnosť a tým aj zabezpečovanie dochádzky do školy mal. A. bolo výlučne v kompetencii obž. F. L.. V prípade uloženia nepodmieneného trestu spojeného s jeho výkonom ústave na výkon trestu tak, ako to navrhoval prokurátor, by takýto trest vážnym spôsobom zasiahol do integrity ich rodiny, nakoľko v prípade výkonu trestu obž. F. L. by sa nemal kto starať o mal. deti a v prípade obž. A. L. by tak rodina prišla o jediného živiteľa rodiny. Ust. § 49 ods. 2 Tr. zákona zakazuje uložiť tzv. „podmienku na podmienku“ avšak nezakazuje uložiť iný alternatívny trest nespojený s obmedzením osobnej slobody a to peňažný trest, trest povinnej práce, príp. trest domáceho väzenia. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti namietajú dôvody odvolania. Uložený trest povinnej práce vo výmere 250 hodín pre každého z obžalovaných samostatne považujú za trest zákonný, ktorý vykonajú v čase ich osobného voľna a ktorý čo v najmenšej miere bude mať vplyv na ich rodinu. Preto navrhli, aby odvolací súd podané odvolanie zamietol ako nedôvodné a rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania prokurátorom ako osobou na to oprávnenou krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku postupom podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania predchádzajúceho napadnutému rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie je dôvodné.

V rámci prieskumného konania odvolací súd v prvom rade posudzoval procesný postup konajúceho súdu pred vyhlásením rozsudku, či tento netrpí takými podstatnými chybami, v dôsledku ktorých by bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť. Zistil pritom, že konajúci súd dodržal zákonom predpísaný postup pri prijatí vyhlásenia oboch obžalovaných o vine a dôkazy, ktoré boli podkladom pre výrok o treste, vykonal podľa pravidiel stanovených procesným predpisom. Obžalovaní mali možnosť a to aj v prítomnosti obhajcu, sa vyjadriť k vykonávaným dôkazom, navrhnúť doplnenie dokazovania a taktiež aj predniesť argumenty vo vzťahu k výroku o treste, čo preukazuje, že ich právo na obhajobu bolo dodržané.

Vzhľadom k tomu, že výrok o vine odvolaním napadnutý nebol, odvolací súd svoj prieskum zameral na výrok o treste, ktorý považoval prokurátor za neprimeraný, keďže obžalovaní spáchali skutok (totožný trestný čin) v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia.

V rámci prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že konajúci súd sa pri určovaní druhu trestu a jeho výmery dôsledne neriadil základnými zásadami pre ukladanie trestu, včítane základných kritérií pri určovaní druhu a výmery trestu tak, ako sú upravené v ust. § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona.

Podľa § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona totižto trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou a súčasne pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd

prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Konajúci súd správne zistil z hodnotenia osôb obžalovaných Obcou R. pod V., že obaja obžalovaní sú z miesta bydliska hodnotení všeobecne s tým, že majú deväť detí a výchovu dcéry A. zvládajú veľmi ťažko, pretože tá nikoho nerešpektuje. Obž. A. L. bol doposiaľ jedenkrát priestupkovo postihnutý, pričom obž. F. L. nebola doposiaľ priestupkovo postihnutá.

S. toho, že obž. A. L. bol doposiaľ X krát súdne trestaný, kde v prípade troch predchádzajúcich odsúdení sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený, správne konajúci súd tiež z odpisu registra trestov ustálil, že obaja obžalovaní boli rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/77/2016 zo dňa 16.08.2016 uznaní vinnými z prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b) Tr. zákona, za čo im bol obom uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu o v trvaní 12 mesiacov, a keďže označený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16.08.2016 skúšobná doba mala plynúť do 17.08.2017.

Zistené skutočnosti potom konajúci súd premietol do priznania jednej poľahčujúcej okolnosti, ktorou je priznanie sa a oľutovanie spáchania trsteného činu v zmysle § 36 písm. l/ Tr. zákona. No konajúci súd pochybil, ak aj napriek hore ustálenému zisteniu, že ešte pred spáchaním posudzovaného skutku boli obaja obžalovaní odsúdení im nepriznal priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona.

Preto pri určovaní druhu trestu a jeho výmery mal mať správne konajúci súd ustálený rovnomerný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a ukladať trest v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby 6 (šesť) mesiacov až 5 (päť) rokov podľa § 211 ods. 3 Tr. zákona.

S následným hodnotením ustáleného dôkazného stavu konajúcim súdom sa odvolací súd nemohol stotožniť. Pri riadnom zohľadnení okolností prípadu, spôsobu spáchania skutku a povahy predchádzajúceho odsúdenia a prognózy možnej nápravy oboch obžalovaných do budúca totižto nie sú v danom prípade splnené podmienky pre ukladanie iného druhu trestu, ako trestu odňatia slobody spojeného s jeho výkonom.

V prvom rade je potrebné zopakovať, že obžalovaní sa dopustili úmyselného trestného činu, ktorým umožnili svojej dcére A. L. viesť záhaľčivý život s následkom v podobe celkovo vymeškaných 232 vyučovacích hodín bez ospravedlnenia a to v období od 02.09.2016 do 30.06.2017, pričom tento činu sa obžalovaní dopustili v čase plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia už citovaným rozsudkom sp. zn. 7T/77/2016 zo dňa 16.08.2016, kde už len táto skutočnosť napĺňa zákonnú prekážku podľa § 49 ods. 2 Tr. zákona brániacu súdu opätovne ukladať trest odňatia slobody s podmieneným odkladom.

Sledované obdobie pritom bezprostredne nadväzuje na obdobie školských rokov 2015/2016, resp. 2014/2015, kedy totožným konaním umožnili ďalšiemu svojmu maloletému dieťaťu V. L. nar. XX.XX.XXXX viesť záhaľčivý život, čo sa prejavilo v rámci školskej dochádzky v celkovo 172 neospravedlnených vyučovacích hodinách, začo boli aj odsúdení už citovaným rozsudkom sp. zn. 7T/77/2016 zo dňa 16.08.2016 Okresného súdu Kežmarok.

V oboch prípadoch prakticky ("spolu") za obe obdobia od 02.09.2014 do 30.06.2017 bezprostrednou príčinou tzv. záškoláctva ich maloletých detí V. a A. L. bol zjavne benevolentný prístup obžalovaných k ich výchove, kedy ich starostlivosť ako rodičov o žiaka bola minimálna, keďže opakované upozornenia zo strany školy a ani pohovory zo strany pracovníkov sociálnej kurately ÚPSVaR Kežmarok nevedli k žiadnej náprave. Intenzitu závažnosti ich konania v posudzovanom prípade zvyrazňuje skutočnosť, že uvedeného konania sa dopúšťali v prípade maloletej Ivany aj napriek tomu, že vedeli po predchádzajúcom odsúdení, že sa dopúšťajú protiprávneho konania, čo však zjavne nevedlo k ich náprave.

Preto neobstojí pre tento prípad namietaná skutočnosť, že maloletá A. L. má diagnostikované závažné detské mozgové, ale aj telesné postihnutie, preto jej výchova je ťažko zvládnuteľná, čo by malo znižovať intenzitu zásahu obžalovaných do záujmu na ochrane ktorého má spoločnosť záujem, a to na riadnej výchove osôb mladších ako osemnásť rokov, lebo obaja obžalovaní aj napriek upozorneniam zo školy,

včítane skúsenosti s predchádzajúcim dieťaťom V., zjavne neprejavili aktívnu snahu v spolupráci s príslušnými orgánmi, ktorý ich na to upozorňoval tento problém riešiť, čo závažnosť ich konania naopak zvyšuje.

Pre oba prípady tiež platí, čo vyplýva aj zo správ zo zistenia pomerov ÚPSVaR Kežmarok, že obžalovaní žijú spolu so svojimi deviatimi maloletými deťmi v spoločnej domácnosti v skromných bytových, sociálnych a hygienických podmienkach v drevenom príbytku v rómskej osade pozostávajúceho z jednej miestnosti, kde maloletá A. a V. zjavne nemali - a nieto ani pozitívnej prognózy do budúca aj pre ich zostávajúce deti - vytvorený vlastný priestor pre súkromie, či prípravu na vyučovanie, čím rodinné prostredie neposkytuje dostatok psycho-sociálnych podnetov pre zdravý rozvoj osobnosti. Uvedené potom len dopĺňa skutočnosť, že obaja obžalovaní sú dlhodobo nezamestnaní a okrem náhodných pomocných prác vykonávaných obž. A. L. je ich domácnosť finančne odkázaná len na rodinné, resp. sociálne dávky, ktoré sú práve viazané (mali by byť) pre zabezpečenie aspoň minimálne sociálnej a výživovej starostlivosti o deti, keďže rodičia vlastnou aktivitou a snahou lepšie podmienky zabezpečiť nevedia, čo v konečnom dôsledku podmieňuje aj negatívnu prognózu možnej nápravy obžalovaných do budúca.

Všetky uvádzané skutočnosti potom vo svojom súhrne podľa odvolacieho súdu vylučujú závery konajúceho súdu, ktoré oprel o zásadu upravenú v ustanovení § 34 ods. 3 Tr. zákona, že trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Za danej situácie - benevolencia, či dokonca nezáujem obžalovaných o budúce základné (zákonom vynútiteľné) vzdelanie ich detí, má zjavne stupňujúci sa charakter, čo vyvoláva dôvodné podozrenie, že by ich následné správanie (starostlivosť) tak, ako je ustálené v posudzovanom prípade, nielen voči už menovaným V. a A., sa mohlo opakovať, čo by mohlo potom aj neprímeraným spôsobom ohroziť výchovu a výživu ich (všetkých) maloletých detí.

Z pohľadu doposiaľ uvedeného má krajský súd za to, že trest povinnej práce podľa § 54 Tr. zákona, ako druh trestu, z hľadiska naplnenia účelu trestu, nemôže zabezpečiť ochranu spoločnosti pred ďalším páchaním trestnej činnosti obžalovaných, keďže už predtým uložený podmienený trest odňatia slobody za totožnú trestnú činnosť nevedol ani aspoň k minimálnej snahe po náprave, snahe zabezpečiť prítomnosť maloletej na vyučovaní vlastným aktívnym prístupom v spolupráci s na to príslušnými orgánmi štátu.

Preto záver konajúceho súdu, že takto uložený trest povinnej práce predstavuje účinnejšiu formu výchovného pôsobenia na obžalovaných ako nepodmienečný trest odňatia slobody a zároveň umožní obžalovaným uvedomiť si následky svojej trestnej činnosti, či dokonca tento druh trestu svojím charakterom umožní obžalovaným riadnu starostlivosť o ich maloleté deti aj počas jeho výkonu, vzhľadom na ustálené zistenia nemôže obstať.

Ešte v súvislosti s uloženým trestom povinnej práce konajúcim súdom a jeho predpokladaným účinkom na nápravu obžalovaných odvolací súd považuje za potrebné zvýrazniť, ako to plynie s predbežnej správy probačného a mediačného úradníka a zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 26.04.2018, že obaja obžalovaní najsamprv s uložením trestu povinnej práce nesúhlasili, s odôvodnením - obž. I. L., ja tu kvôli tomu nebudem čakať u lekára na potvrdenie, chcem podmienku, alebo obž. K. L. ja mám deväť detí, nebudem mať čas chodiť do roboty a starať sa o nich - a až potom, čo im bol pôvodne trestným rozkazom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, proti ktorému preto podali odpor - keďže im hrozil nepodmienečný trest odňatia slobody, na hlavnom pojednávaní už s uložením trestu povinnej práce súhlasili, čo nemožno hodnotiť inak ako vyslovene účelový postup.

Všetky uvádzané skutočnosti a okolnosti posudzovaného prípadu vo svojom súhrne vedú potom odvolací súd opodstatnene k záveru, že pre dosiahnutie účelu trestu vymedzeného v ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona a teda ochranu spoločnosti pred možným opätovným páchaním žalovanej trestnej činnosti obžalovanými, ale hlavne ako prostriedok pre zabezpečenie nápravy oboch obžalovaných, uvedomenia si ich zákonnej povinnosti riadne starať sa o svoje deti je možné dosiahnuť jedine trestom odňatia slobody spojeným s jeho výkonom, u obž. A. L. s výmerou X (osem) mesiacov, nakoľko sa už v minulosti dopustil súdne trestanej činnosti a v prípade obž. F. L., vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Výmeru trestov odvolací súd pri zákonom stanovenej trestnej sadzbe podľa § 211 ods. 3 Tr. zákona - šesť mesiacov až päť rokov - teda určoval (ukladal) úplne pri dolnej, resp. na dolnej hranici trestnej sadzby s prihliadnutím hlavne na ich rodinné pomery (počet detí v starostlivosti obžalovaných) ale aj, že ide osoby, ktoré doposiaľ neboli vo výkone trestu, čo podmienilo aj ich zaradenie na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona.

S poukázaním na rozhodné zistenia a z nich plynúce úvahy odvolací súd vyhodnotil odvolanie prokurátora podané v neprospech obžalovaných ako dôvodné a na jeho podklade zrušil napadnutý výrok o treste a sám na základe dokazovania vykonaného konajúcim súdom vo veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.